

2



BLÚDIVÝ NERV: STRATA VEDOMIA

„LEN TAK MIMOCHODOM, pásavce prenášajú lepru.“

Odlepím nos od lietadlového okienka a pozriem na Rocio, svoju výskumnú asistentku. „Vážne?“

„Hej. Kedysi dávno ju chytili od ľudí a teraz nám ju vracajú.“ Pokrčí plecami. „Pomsta je sladká a tak podobne.“

Pátram v jej krásnej tvári po náznakoch, že klame. Jej veľké tmavé oči, hrubo olemované ceruzkou, sú nečitateľné. Vlasy má také čierne, že absorbujú deväťdesiatdeväť percent viditeľného svetla, takmer Vantablack. Pery má plné a typicky našpúlené s kútikmi nadol.

Nie. Nič z nej nevyčítam. „Je to pravda?“

„Už som ti niekedy klamala?“

„Minulý týždeň si prisahala, že Stephen King píše spin-off Medvedíka Púa.“ A ja som jej to zhltna. Tak ako aj to, že Lady Gaga je známa satanistka, alebo že bedmintonové rakety sú vyrobené z ľudských kostí a vnútorností. Vyžíva sa v chaotickej

gotickej mizantropii a čudných sarkazmoch, ktoré trúsi s kamennou tvárou, a mala by som vedieť, že ju nemám brať vážne. Problém je v tom, že raz za čas vyťahne zdanlivo šíalený príbeh, ktorý sa po podrobnejšom preskúmaní (t. j. po google-ní) ukáže ako pravdivý. Tak napríklad, vedeli ste, že *Texaský masaker motorovou pílou* je inšpirovaný skutočnou udalosťou? Pred Rocío som to netušila. A spávala som výrazne lepšie.

„Tak mi teda never.“ Pokrčí plecami a vráti sa k učebnici na doktorandské prijímačky. „Pohladkaj si pásavca s leprou a umri.“

Je taká divná. Žeriem ju.

„Počuj, určite budeš v pohode, keď sa s Alexom pár mesiacov neuvidíte?“ Cítim sa trochu previnilo, že ju beriem preč od jej chalana. Keby mňa niekto ako dvadsaťdvaročnú požiadal, aby som niekoľko mesiacov strávila bez Tima, skočila by som z mosta. Na druhej strane, dnes už nespochybniteľne vieme, že som bola totálna krava, a Rocío vyzerá, že ju tá príležitosť vážne teší. Plánuje sa v jeseni prihlásiť na neurovedný výskum na Univerzite Johnsa Hopkinsa a riadok s NASA v životopise určite nebude na škodu. Keď som jej ponúkla, že môže ísť so mnou, dokonca ma objala – túto slabú chvíľku určite nesmierne ľutuje.

„V pohode? Robíš si srandu?“ Pozrie na mňa, akoby mi preskočilo. „Tri mesiace v Texase, vieš vôbec, koľkokrát uvidím La Lloronu?“

„La... čo?“

Zagúľa očami a vloží si do uší AirPody. „Vážne nevieš *nič* o povestných feministických duchoch.“

Potlačím úsmev a obrátim sa späť k oknu. Doktorka Curieová sa v roku 1905 za svoju peňažnú výhru z nobelovky rozhodla zamestnať svojho prvého výskumného asistenta. Premýšľam, či aj ona skončila s mierne desivou emáčkou

uctievajúcou Cthulhu. Zízam na oblaky, až kým sa nezačnem nudiť, a potom vytiahnem z vrecka telefón a pripojím sa na lietadlovú wifinu. Pozriem na Rocío, aby som sa uistila, že mi nevenuje pozornosť, a nakloním obrazovku smerom od nej.

Nie som veľká tajnostkárka, zväčša preto, že som lenivá: odmietam vynakladať kognitívne úsilie na sledovanie vlastných lží a toho, čo som zámerne vynechala. Ibaže jedno tajomstvo predsa mám. Jednu jedínú informáciu, ktorú som nikdy nikomu neprezradila – dokonca ani len sestre. Nechápte ma zle, zverila by som Reike aj vlastný život, ale zároveň ju poznám dostatočne dobre, aby som si to vedela predstaviť: má oblečené rozviate šaty na ramienka a flirtuje so škótskym pastierom, ktorého stretla v talianskej tratórii na Amalfskom pobreží. Rozhodnú sa dať si hubičky, ktoré si práve kúpili od bieloruského farmára, a uprostred tripu jej náhodou ujde to jediné, čo mala výslovne zakázané niekde opakovať: jej dvojča Bee vedie jeden z najpopulárnejších a najkontroverznejších účtov na akademickom Twitteri. Škótsky pastier má bratranca, ktorý je potajme aktivistom za mužské práva, a ten mi poštou pošle mŕtvu vačicu, vykecá to svojim šialeným kamošom a mňa vyhodí.

Nie, ďakujem. Svoju prácu (a vačice) milujem až príliš, aby som dopustila niečo také.

@CoByUrobilaMaria som založila počas svojho prvého semestra na doktorandskom. Vyučovala som neuroanatómiu a uprostred semestra som dala svojim študentom anonymný dotazník, v ktorom som ich žiadala o úprimný názor na to, ako prednášky vylepšiť. Dostala som... nuž, niečo úplne iné. Dozvedela som sa, že moje hodiny by boli zaujímavejšie, keby som ich vyučovala nahá. Že by som mala pribrať, dať si spraviť prsia, prestať si farbiť vlasy na „neprirodzené farby“, zbaviť sa piercingov. Dokonca som dostala telefónne číslo, na

ktoré mám zavolať, ak niekedy „budem mať chuť na tridsať-centimetrového vtáka“. (Uhm, no to už tak.)

Tie odkazy síce boli fakt otrasné, ale so slzami v kabínke na véckach som skončila až po reakcii ostatných študentov z doktorandského – vrátane Tima. Odbili ich so smiechom ako nevinné žartíky a odradili ma od toho, aby som ich nahlásila vedúcemu katedry, pretože vraj narobím veľa kriku pre nič.

Boli to, samozrejme, samí muži.

(Vážne: načo sú nám muži?)

V ten večer som zaspala s plačom. Na druhý deň ráno som vstala, zamyslela sa nad tým, koľko ďalších žien pôsobiacich v odboroch STEM sa cíti rovnako osamelo ako ja, spontánne si stiahla Twitter a založila @CoByUrobilaMaria. Hodila som naň fotku doktorky Curieovej, ktorej som vo Photoshope ledabolo dolepila slnečné okuliare, a jednovetné bio: *Za viac báb v periodickej tabuľke už od roku 1889 (ona)*. Len som si chcela zakričať do prázdna. Vážne som nečakala, že niekto môj prvý tweet vôbec uvidí. Ale mylila som sa.

@CoByUrobilaMaria Čo by urobila doktorka Curieová, prvá žena vyučujúca na Sorbone, keby ju niektorý z jej študentov požiadal, aby prednášala nahá?

@198888 Skrátila by jeho polčas rozpadu.

@annahhh NAŽALOVAĽA BY PIERROVI!!!

@emily89 Strčila mu polónium do gati
a sledovala, ako sa mu scvrkne vták.

@bioworm55 Atómovku naňho ATÓMOVKU